

Hírharang, vezércikk, szenzációs riport

MAGYAR SAJTÓTÖRTÉNETI ANTOLÓGIA

1780–1956

Szerkesztette, a bevezetést és a jegyzeteket írta

BUZINKAY GÉZA

CORVINA

Ezen az úton jártam közpályám kezdetétől fogva. Ez a törekvés vitt az »Igazmondó« hasábjaira, amelyeken komolyan, higgadtan tárgyalhatom a magyar nép előtt a nemzetet érdeklő összes kérdéseket. Örömmel teljesítem ezt a kedves kötelességet s teljesíteni fogom a jövőben is, akár tetszik, akár nem azoknak, akiknek nagyon is érdekében volna, hogy csak a hordó tetejére való kortesszólalom jusson a magyar nép fülébe.

Igazmondó, 1914. április 11.

Halálos automobilkatasztrófa a főváros határában

(Parasztszekérrel ütközött össze egy gépkocsi. – Milch Jakab fa-nagykereskedő és földbirtokos meghalt, neje és a sofőr életveszélyesen megsebesült, két gyermeke és a nevelőnő pedig könnyebb zúzódást szenvedtek)

– Kiküldött tudósítónktól –

Ma délután tragikus végű automobil-szerencsétlenség történt a főváros határában. A megrendítő eset színhelye Pusztaszentlőrinc és Kispest határa volt, s az automobil-katasztrófa Milch Gyula földbirtokost, fa-nagykereskedőt, továbbá Kis Elek sofőrt, Milch Gyula földbirtokos nejét, ennek két kis gyermekét, s a nevelőnőt döntötte végső veszedelembe. Amint a rendőrség megállapította, a borzalmas szerencsétlenséget a gépkocsivezető okozta. Kiss szédületes gyorsasággal vezette a poros országúton az automobilt, mely egy vecsési kocsi elöl akart kitérni, de sikertelenül, s a gépkocsi leszorult az országútról az árokba. A sofőr a legkritikusabb pillanatban elvesztette lélekjelenlétét, nem állította el a motort, s így történt, hogy a motor erősen dolgozott és az automobil, amely a gödørszerű mélyedésbe került, hosszában felrepült a levegőbe, majd visszaesett az árokba. Milch és hozzátartozói a földre zuhantak, maga Milch a gyalogjáróra esett, ahol eszméletlenül elterült. Felesége a gödörbe bukott és féltetével az árkot áthidaló palló alá került, s az automobil egyik kereke jobblábára nehezedett. Milch gyermekei, a kilenc éves Zsuzsika és a tíz éves György az automobil alá zuhantak, de oly szerencsésen, hogy nem történt komolyabb bajuk. Zúzódást szenvedtek kezükön.

A szerencsétlenség helyszínéről többen telefonoztak a mentőknek, akik azonban, hivatkozással a polgármesteri rendeletre, nem akartak kimenni. De aztán boglári Simon Jakab udvari tanácsos kérésére, akinek vejét, leányát és unokáit érte a szerencsétlenség, mégis kivonultak automobilon és behozták a fővárosba a sebesülteket.

Milch Gyula ma délelőtt féltizenegy órakor indult el *Nagyabonyból*, ahol háromezer holdas birtoka van. Nyitott automobilon jött, amelyet egyik fővárosi garázból bérelt a húsvéti ünnepekre. Körülbelül háromnegyed kettőkor ért Kispest és Szentlőrinc határába. Eszerint az autó körülbelül 60 kilométer sebességgel haladt. A Külső Üllői út 117. számú ház előtt a sofőr látta, hogy egy vecsési parasztszekér fordul be az útra, s hogy a kocsi elé fogott ló rémülten rohan át az országúton. A sofőr el akarta kerülni a veszedelmet, de nem volt képes rá, mert a ló az árok elé kerülve, hirtelen ágaskodni kezdett és visszatolta a szekeret, melynek a rudja e pillanatban beleszaladt az autó orrába s a hűtőkészülék burkolatját széjjelroncsolta. A rúd ketté-

Ez a törekvés vitt az
tárgyalhatom a magyar
teljesítem ezt a kedves
akár nem azoknak, akik
való kortesszólások jus

határában

ab fa-nagykereskedő
sebesült, két gyermeke
pedtek)

örtént a főváros határá-
st határa volt, s az auto-
ót, továbbá Kis Elek so-
s a nevelőnőt döntötte
orzalmas szerencsétlen-
vezette a poros ország-
e sikertelenül, s a gép-
abb pillanatban elvesz-
gy a motor erősen dol-
ült, hosszában felrepült
a földre zuhantak, ma-
esége a gödörbe bukk
obil egyik kereke jobb-
és a tíz éves György az
tént komolyabb bajuk.

mentőknek, akik azon-
menni. De aztán boglá-
t és unokáit érte a sze-
városba a sebesülteket.
abonyból, ahol három-
gyik fővárosi garázszerű
ttőkor ért Kispeszt és
sebességgel haladt. A
sési parasztszekér for-
az országúton. A sofőr
ló az árok elé kerülve,
a rudja e pillanatban
roncsolta. A rúd ketté-

törött, a ló mellső lábaira rogyott, ugyanakkor az automobil egyet perdült és hátsó ke-
rekeivel az árokba csúszott.

A sofőr el akarta állítani a motort, majd hogy az nem sikerült, ki akarta hozni az
árokából a gépet, amelynek kerekei a legnagyobb áttétellel forogtak.

A helyszínen kint járt munkatársunknak *Hirth* Ádám borbélysegéd, a katasztró-
fa szemtanuja, a következőképpen adta elő az esetet:

– Ebédre tértem haza Vajda Balázs műhelyébe. Nagy porfelhőt maga után ka-
varva, Vecsés felől gyorsvonat sebességgel közeledett az automobil, amely előtt vagy
háromszáz méter távolságban hirtelen felbukkant egy parasztgazda szekere. A föld-
műves lova a közeledő gépkocsi zajára már messze megbokrosodott, ide-oda rángat-
ta a kocsit. A paraszt ordított és kiabált, majd maga is annyira megrémült, hogy leug-
rott a bakról és elvágódott az országúton. Az automobil – rémülettel láttam – hirtelen
megfordult a saját tengelye körül s utasai a földre zuhantak. Meghült bennem a vér
ennek láttára, még most is betegje vagyok a borzalmas látványnak.

Földes Emil szentlőrinci fakereskedő, aki Budapestre igyekezett haza kocsin, s aki
közvetlen az automobil után hajtatott, a helyszínén megjelent rendőri bizottság vezető-
jének, *Peregriny* Sándor rendőrtanácsosnak a következőket mondotta jegyzőkönyvbe:

– Én hívtam *Simonyi Géza* dr. szentlőrinci községi orvost, aki miközben a men-
tők megérkeztek, bekötözte a sebesülteket. Miután a mentők az én hívásomra nem
akartak kijönni, felcsöngettem *Simon Jakab* lakását és tudattam vele a szerencsét-
lenséget.

Krizsán Demeter mészárossegéd és *Kéri* Mátyás cipészsegéd a következőket
mondották:

– Szemben az automobilal Vecsés felé igyekeztünk, mikor az automobilkatasztró-
fófa történt. Láttuk, amint az automobil a levegőben megfordult, s láttuk, hogy első-
nek egy nő esett ki az árokba. Azt hittük először, hogy meghalt, segítségért kiáltottunk.
Mínt hogy a nő lábán feküdt az autó, azt többedmagammal fölemeltük és a nőt fello-
csoltuk. A szemben levő borbélyműhelyből *Hirth* és *Zachár* borbélysegédek vizet hoz-
tak, ezzel nedvesítettük be az elájult úri asszony arcát. Segítségünkre volt *Milchné* kis
leánya és kis fia is, kik odarohantak a mamájukhoz. *Milchné* erre bevittük a borbély-
műhelybe, ahol magához tért. A doktor eközben a halállal vívódó férjjel és *Kis Elek* so-
főrrel törődött. *Milchról*, amint megpillantotta, lemondott. Súlyos koponyaalapi sérü-
lést és agyrázkódást állapított meg rajta, és a sofőr megmentését is kizártak tartotta.

Nagyon panaszkodott az orvos, hogy a mentőket oly érthetetlen rendelet tartja
vissza Budapest környékére kisietni s az első segélyt nyújtani az arra szorulóknak.

– *Milchen*, igaz, már nem segíthetem – mondotta *Simonyi* doktor –, de ilyen
szerencsétlenségnél a sebesülteknek minden percnyi idővesztés nagy kárára le-
het. Mily jó lett volna, ha *Milchné*, aki minden valószínűség szerint szintén agykáro-
sodást szenvedett, mindjárt beszállíthattuk volna Budapestre. Ez áll természetesen a
sofőrre is. Nekünk primitív eszközök állanak rendelkezésünkre. Egy ócska, nyikorgó
mentőkocsi, amelyre ráraktuk a sebesülteket. Útközben talákoztunk a mentők autó-
jával, amelyre aztán áthelyeztük és a városba vitték a szerencsétlenül jártakat.

Miközben a mentők a sérülteket fölszedték autójukra, azalatt *Simon Jakab*, a
tözsde alelnöke intézkedett, hogy a vejét és a leányát a *Herczel* szanatóriumba fogad-
ják be. A sofőrt útközben a *Szent István* kórházban adták át az orvosoknak.

Milch a mentők autójában halt meg. Apósa a szanatórium kapujában már holtn találta.

A szanatóriumból kaptuk az értesítést, hogy *Milchné* állapota nem ad okot aggodalomra. A sajnálatra méltó úriasszony eszméleténél van és folyton férje sorsáról esdeklődik.

– Hol van? – kérdezi minduntalan. – Ugye nem történt semmi baja. Csak elájult.

Férje halálát egyelőre nem fogják közölni vele. *Milchnét* holnap délelőtt röntgenezik meg.

A gyermekeket nagyapjuk, Simon Jakab vette házához.

Tudósítónk ma este járt *Milchék* Nádor utcai lakásán. A gyermekek nevelőnőjét, Mészáros Máriát annyira megrendítette a katasztrófa, hogy idegrohamot kapott. Amint hazajött, szaggatottan, töredezetten elmondotta a házbelieknek, hogy mi történt, azután ájultan összerogyott. Éjszaka, közvetlenül azelőtt, hogy e sorokat írja, tért magához s elmondta munkatársunknak a következőket:

– Miközben Nagyabonyból hazafelé haladtunk, mindnyájan kifogásoltuk az autósorszírozott sebességét. Maga *Milch* úr, ki kiült a sofőr mellé, s többször felszólította, hogy nyissa ki a kipuffogó-készüléket, hogy az automobil közeledését már messziről meghallják.

A sofőr nyugtatott meg bennünket, hogy nem lesz semmi baj.

A helyszínén megjelent Kármán Elemér dr. orvostudományi tanácsos, és helyszíni szemlét tartott. Miután fotografiai felvételeket is készített, bejött a városba és a Szent István kórházban ki akarta hallgatni *Kist*. Ez azonban nem sikerült, mert a sofőr a keső éjjeli órákig nem tért magához ájulásából.

A szekér gazdájának nem történt semmi baja, a lova is csak könnyebben sérült meg. A tragikus véget ért *Milch* Gyula holttestét a törvényszéki bonctani intézetbe vitték. *Milch* aránylag fiatal ember volt. Negyven évet élt mindössze; pesti ember volt, itt végezte iskoláit – az V. kerületi állami reáliskolában érettségizett –, azután atyjának nagykereskedésében viselt vezetős szerepet és birtokait kezelte. Halála kiterjedt és előkelő családot vetett mélységes gyászba.

A tragikus végű földbirtokos életreménnyel telve jött Budapestre. Abonyi tartózkodása után hosszabb időt akart a fővárosban tölteni, s talán utolsó rendelkezése volt az az értesítés, melyet ma írt meg sajátkezűleg »Az Újság« kiadóhivatalának. A levelezőlapon a postai bélyegző a feladás napjául a mai napot, április 14-ét jelzi. S ez a pár sor áll rajta:

Abony, 1914. április 14.

Kérem, sziveskedjenek az eddig Abonyba küldött lapot ismét budapesti címre, V., Nádor utca 23. küldeni.

Tisztelettel:
Milch Gyula.

Az Újság, 1914. április 15.